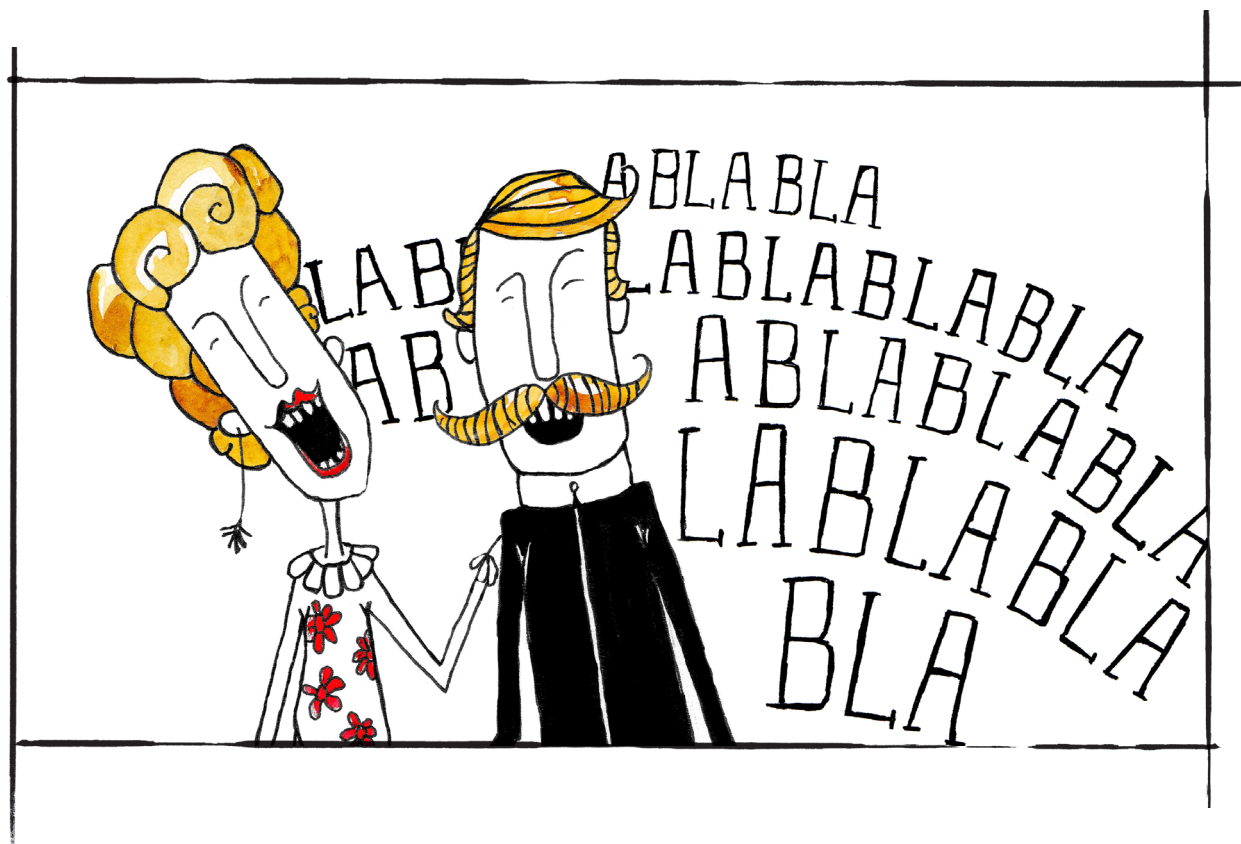
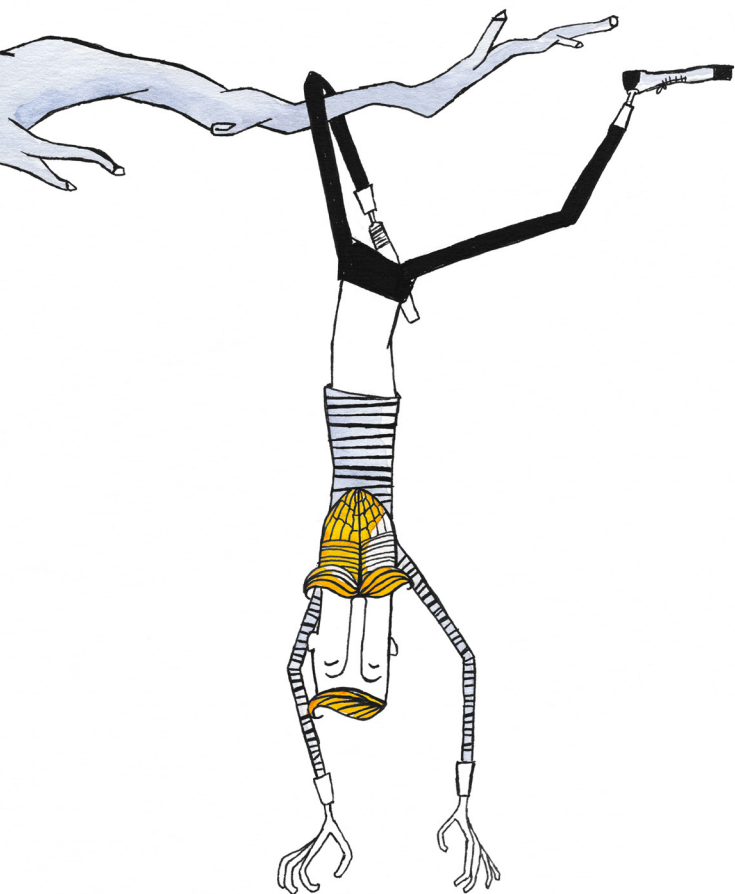

Als jongeman was de man met de baard weggelopen van huis.
Ver van zijn kwebbelende ouders, heethoofdige broers en zussen
en van zijn tetterende tante Toos. Van brullende bussen en ronkende
auto's. Van knetterende radio's en televisies. De wereld maakte te
veel lawaai. Zijn oren deden er pijn van. Hij wilde stilte.

Tijdens zijn zwerftocht langs de Zeven Heuvels zag hij het. Het woud. Het lag stil aan de voet van de Vijfde Heuvel. Een enkele manestraal scheen op een open plek midden in het woud. Er zweefden nevels boven een ijsblauw ven. De takken van de bomen raakten het water met hun puntjes. Het was een betoverend gezicht. De man met de baard was erheen gerend en er nooit meer weggegaan.

De man met de baard was een gelukkige man. Hij hield van de stille bomen. Van zachte dauw. Van witte mist en van de bleke maan die de nacht nog stiller leek te maken dan hij al was.

Zelf nam hij zelden de moeite om iets te zeggen. Soms humde hij tevreden een wijsje dat zich moeiteloos mengelmoesde met het melodietje van een meesje. Of tikte hij tegen de dikke bast van een holle boom en roffelde een deuntje. Praten vond hij niet zo nodig. Hij had genoeg gekwebbel gehoord voor zijn hele leven.